

Cartes

Errors col·lectius

Joaquín durall. Banyoles.

Sembla mentida com podem caure en tants errors socials sense que cap grup de perspicaces pugui fer-nos veure els disbarats que estem cometent. La filosofia de Hitler i Mussolini es va apoderar de les masses, no només a Alemanya i Itàlia sinó en altres països. I tots els van aplaudir (menys els jueus).

Però l'error de creure's d'una raça superior va ser desemmascarat per la crua realitat, per la ciència i la biologia. La raça humana pertany a una sola espècie: la dels homo sapiens sapiens, amb més del 98,9% de gens mundials idèntics. D'aquí la mentida de les 17 autonomies d'Espanya, per a gent "diferent" i amb governs "diferents". A la península Ibèrica tenim el 100% de gens calcats, tenim les mateixes aspiracions, els mateixos desitjos, ambicions i anhels. Una altra cosa és un engany col·lectiu. Com el que ha predicat el president Mas de Catalunya i els seus mediocres polítics cecs o mig guenyos, durant més de dos anys d'immerescuts grans sous. Hi ha temes que sí, es poden sotmetre a consulta, són opinables, circumstancials i la seva dialèctica (votar sí o no) no perjudica ningú. Temes opinables, serien: decidir la moda dels cabells al zero, la de vestir de blau o de pintar-nos la pell vermella com els apatxes.

Una altra cosa molt diferent és sotmetre a consulta temes estructurals que, segons el resultat de la votació, trenquen esquemes, creen conflictes socials d'insolidaritat retrògrada i amb assegurats enfrontaments. No podem sotmetre a votació: si els catalans de Girona ens anexionem a França, farts com estem que Barcelona ens robi; o si els polítics de Madrid i Barcelona s'implanten un parell d'ous de gat als ulls per deixar de ser rates corruptes.

El color de l'edifici, llavors, sí que es pot sotmetre a votació de veïns. Però canviar els fonaments de l'edifici, no, perquè cau. Conduir a Espanya per l'esquerra, com els anglesos, estaria al límit, però es podria acceptar i votar. Conduir per la mà que a un li doni la gana, no. Som barreja de democràcia i dictadura, però cal saber distingir amb lucidesa el que pertany a cada cas. La consulta de Mas no és votable, almenys que votessin tots els implicats: homes, dones, gats i gossos de tota la Península.

No caiguem, doncs, en més errors i enganys col·lectius, perquè hi ha uns líders al·lucinats que ja ho fan per nosaltres amb la seva fal·laç malaptesa i interessada demagògia, al punt de creure's genis quan no són més que mediocres xarlatans corruptes. Les conseqüències greus, com el menyspreu a la solidaritat humana, derivades d'això ja les quadrarà la realitat a preus massa cars. La famosa consulta del Sr. Mas, o la decideixen tots els viatgers del tren o acabarà en una sardana a ritme de rock and roll, per no dir en un enfilall de sobiranes bufetades. És tema estructural, que no es pot sotmetre a votació unilateral i interessada. Hi ha polítics tan poc lúcids que fan descarrilar trens, per fer-nos perdre sempre.

Tant de bo m'equivoqui. Perquè si és així, demà mateix demano la independència de Girona. Barcelona ens robaaa... Barcelona ens roba el territori... de la Costa Brava! I demà passat, demano l'annexió de Girona a França per no anar sols i independents, perduts i sense futur pel món.

Catalunya, soci fundador d'Espanya

Josep Baella Isanta. girona.

Fins al 1714, Catalunya i tots el regnes i territoris sota la sobirania del comte de Barcelona, ergo, de Catalunya, eren coneguts a tot Europa sota les expressions "totam nationem cathalanorum, regnum Cathalonie", i fins i tot el Trastàmara Ferran II distingia els habitants dels seus regnes entre "tam catalanorum quam castellanorum." Catalunya, tot i ser soci fundador d'Espanya al 50%, ha sigut maltractada per l'altre soci, fins al punt d'alterar la

seva història. No és cert que Catalunya pertanyia al regne d'Aragó. El comte de Barcelona era rei de l'Aragó en virtut de donació del rei Ramiro II i de tres ordres militars, que eren les autèntiques hereves del rei Alfons. No és cert que amb el matrimoni dels Reis Catòlics, Espanya va esdevenir una sola nació, sota una sola llengua. Ferran II mai va ser rei de Castella i la llengua catalana era ben viva.

Catalunya va esdevenir una gran nació i va crear un gran imperi territorial i econòmic. Catalunya era una potència naval i la tradició marítima la porta al descobriment d'Amèrica (Luis Ulloa, Charles J. Merrill, Estelle Irizarry, etc.)

La llengua catalana es va estendre pels territoris nous sota sobirania catalana. Fora d'Espanya també a Sardenya, a Itàlia, a Grècia, al sud de França, etc. Fins i tot a Roma en temps d'Alexandre VI es parlava català. La influència de Catalunya va arribar fins a Roma amb Silvestre II, Calixt III, Alexandre VI i Benet XIII. Va ser Benet XIII qui va traïr els catalans donant entrada al Trastàmara Ferran I. Traït i abandonat pels Trastàmars, i ja com a Pere de Luna, es va retirar a Peníscola i proclamarà que fou ell qui va donar-li la corona a Ferran I qui el va fer rei. "Me, qui te fecit, missisti in desertum".

Compte enrere

per al nou 9-N

Montserrat Sánchez i Carrillo.

celrà.

Estem vivint un moment històric. La societat civil catalana s'ha bolcat per fer possible que es posin urnes repartides per tot el país que acolliran el nostre pensament, la nostra aspiració, el nostre desig. El de tots. Hem inundat carrers per la Diada els darrers anys, omplert balcons dels colors de la nostra senyera, i malgrat les diferències numèriques, sabem que milers i milers de persones hem format part de riudes de gent en manifestacions festives convocades arreu del territori. Ens hem mobilitzat per fer-nos visibles, per ser protagonistes de fotografies que han envaït xarxes socials, espais televisius, portades de premsa, d'aquí, d'allà i de més enllà. Hem arribat lluny i ho sabem.

I ara, a tocar del gran dia, hem de ser conscients de la importància que té la papereta que, lliurement, dipositarem a l'urna. S'han de poder comptar papers. Hem de fer tangible el que hem vist al carrer. No hi pot haver silencis que es quedin a casa. Tots estem convocats a dir-hi la nostra, conscients que participar en aquest procés farà digna la democràcia que tant van somiar els nostres pares i avis no fa tants anys..

Resposta al Sr. Francesc Gombau

joan enric carreras mercader.

Belcaire d'Empordà.

Benvolgut Sr. Gombau, abans tot dir-li que jo també sóc independentista, de pensament i de cor, no com aquests que ara han sortit de sota les pedres des de fa tres anys. Ho sóc des que vaig néixer en la llar d'un republicà ferit a l'Ebre, però tal com vostè diu, sí que maluradament respirem un pensament únic que res ens ajuda als que volem aquesta independència d'una forma democràtica i sense dictadura, ja en vam tenir prou amb la passada, de Dictadura, i que encara es respira en molts llocs. Jo també voldria veure tots aquests companys que volen la nostra llibertat comportant-se com vertaders demòcrates, però malauradament sempre hi ha extremismes, els mateixos que els qui ara són tan nacionalistes fa pocs anys la Diada del nostre Onze de Setembre anaven a la platja i no a fer cap manifestació, cosa de modes, ara els "mola" disfressar-se de groc... A veure si tenim sort i ho fem tal com ho hem de fer.

